

TŘÍDNÍCE 4. B

Michaela Fišarová

Pavel: Kapela

Ilustrovala Markéta Laštuvková

Albatros

Pavel: Kapela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Fišarová

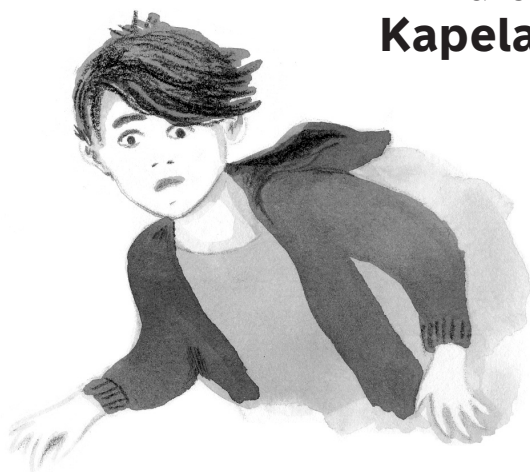
Pavel: Kapela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros

Pavel
Kapela

Třídnice 4. B

Pavel
Kapela

Napsala Michaela Fišarová

Ilustrovala Markéta Laštuvková

Albatros

Jiříkovi

© Albatros, 2019

© Michaela Fišarová, 2019

Illustrations © Markéta Laštuvková, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-00-05507-7

ISBN e-knihy 978-80-00-05537-4 (1. zveřejnění, 2019)

HYPERAKTIVNÍ
NA BLBINY

Pavel

Jmenuju se Pavel. Je mi jedenáct. Šel jsem o rok pozdějš, protože jsem hyperaktivní.

„Hyperaktivní na blbiny,” říká máma. „Když potřebuju s něčím pomoci, tak to se nepřetrhneš!”

Taky mám poruchu pozornosti.

„To je zajímavý, že když hraješ na počítači, tak pozornost udržíš úplně v pohodě několik hodin!” říká táta. „A ve škole s tím máš problém. Můžeš mi to laskavě vysvětlit?”

Nemůžu. Nevím, proč to tak je.

Zdá se mi, že je velká škoda, že se celá škola nedá dělat jen na počítači! To nemůžou už konečně vymyslet místo vyučování nějaký počítačový hry? Pak by se třeba do školy nemuselo vůbec chodit, každýho by to bavilo, učilo by se jen takhle doma na počítači a všem by to stačilo!

Mně by to stačilo teda určitě!

A pozornost by udržel úplně každý kluk!

Včera jsem o tom svým nápadu vyprávěl Aničce a tý to připadalo hodně dobrý.

„Prosím tě, nepleť jí hlavu hloupostma! Ještě se pak do první třídy nebude těšit!“ volala máma z kuchyně, když mě zaslechla.

Anička je moje ségra, je jí pět a už teď se nemůže dočkat, až půjde do školy. Pořád dokola si na ni hraje.

Pochopí tohle někdo? Hráť si na školu? Hnus!

No, každopádně já do školy bohužel chodím, protože ty počítače na doma místo sezení v lavici ještě nejsou. Musím to všechno vymyslet jednou až já.

Chodím do třídy 4. B.

Máme paní učitelku Marušku, která celkem ujde, a pak je tam taky asistentka, který říkáme TETA. A ta je děsná! Je u nás ve třídě kvůli Románkovi, protože je autista. Jenže ona se často nestará jenom o Románka, což si myslím, že by měla, ale stará se i o nás. A to je příšerný! Furt mi něco říká, zlobí se, když něco nemám a často mě dost nespravedlivě obviňuje kvůli všemu.

Takže se nedivte, že bych školu dělal daleko radši z domova na počítači! A bez TETY!

TETA říkáme asistentce proto, že je to teta Jany. Jana chodí k nám do třídy a na rozdíl od její tety docela ujde. Teda, nejdřív byla pěkně blbá, ale teď už tolik ne.

Jediný, co je na TETĚ dobrý, je to, že Janu zachránila ze zatopenýho sklepa. Byla tam spousta vody až ke stropu a Jana se tam málem utopila. Ale TETA rozbila okýnko a pro Janu skočila a vytáhla ji ven. Teď je v nemocnici. Až se z ní vrátí, zahrajeme jí písničku. Teda, ne že by se mi chtělo hrát zrovna TETĚ nějakou písničku, ale jsem šéf kapely a to je dobrý. A kdyby nebylo TETY v nemocnici, možná by ani žádná kapela nevznikla.

Jo, a jmenujeme se BLOODY Z BOUDY. Ta naše kapela, myslím. A já jsem šéf BLOODY Z BOUDY, což je fakt hodně dobrý!

Anička

„Džus, bus, autobus, džus, bus, autobus...”

„Buď ticho!”

„Džus, bus, autobus, džus, bus, autobus...”

„Buď zticha ti říkám!”

„Džus, bus autobus, džus, bus, autobus, bus, džus, au...”

Au! Mamí, mamí, bééé! Mamí!”

Strčil jsem do ní, až odletěla na postel.

„Pavle, pojď sem! Okamžitě!”

Pomalů jsem se odšoural do kuchyně za mámou.

„Co jsi Anče zase udělal?”

„Nic!”

„Ne, ne! Strčil do mě!”

„Pořád mě otravovala a nepřestala!”

„Co jsi mu, Aničko, udělala?”

„Nic! Béé. Mamí!”

„Přestaňte oba! Už toho mám dost!”

„Já nic nedělám!”

„Jo, jo, strkáš mě. Béé.”

„Dost! Dneska se, Pavle, počítače ani nedotkneš!”

„He, he, he, he...”

„A ty, Ančo, dneska žádná televize!”

„Béé...”

Anička je děsná! Nevím, jestli může mít někdo horší ségru. A ještě ke všemu ji mít ve svém pokoji!

Kája se má! Ten má u táty pokoj jen a jen pro sebe! Může si klidně od svojí ségry odpočinout. Já si neodpočinu vůbec nikdy. Nikdy!

Maminka si všimla, jak se oblíkám.

„Kam jdeš?”

„Ven. Máme na hřišti zkoušku kapely.”

„Vy máte kapelu?“

„Jo.“

„A s kým?“

„S klukama ze třídy. Jsem šéf celý kapely.“

„A holky jsou v tý kapele taky?“

„Nějaký jo.“

„Který?“

„Nevim.“

„Já chci jít taky do kapely!“ objevila se v předsíni Anička.

„Mami, co je to kapela?“

„Hrajou tam a zpívají nebo co...“ mamka se na mě zkoumavě podívala. „Co v tý kapele vlastně děláte?“

„Nic!“

„A toho NIC jsi šéfem?“

„Hrajem tam a zpíváme.“

„Mami, já s ním chci taky do kapely hrát a zpívat!“

„Nemůžeš ji vzít sebou?“

„NE!“

„Mamí! “ Anča začala zase natahovat.

„Aničko, nebreč zase! Proč ji nemůžeš vzít s sebou?“

„Protože to nejde!“

„Proč to nejde, když jsi šéf celý kapely?“

„Prostě to nejde!“

„Aničko, nebreč, zamícháš mi těsto, chceš?“

„Nechci míchat, chci zpívat!“ bulela ségra.

„Zazpíváme si samy, neplakej, na něj se vykašleme. Stejně je venku zima!“

Máma mě zahlídla, když jsem sundal klíče z háčku.

„Na co potřebuješ klíče od garáže?“

„Mám tam nějaký věci.“

„Pavle, nebudete zkoušet u nás v garáži, že ne?“

„Ne.“

„Ať tě to ani nenapadne! Mohli byste tam tátovi rozbít tu novou bicí soupravu!“

„Nebudem tam zkoušet, jdeme na hřiště!“

„Chci jít taky na hřiště, bée...”

„Tak ahoj!“

„Ahoj a do šesti ať jsi doma!“

Uf!

Buben

V garáži bylo přitímí. Hledal jsem na zdi vypínač. Cvak. Stará zářivka se pomalu rozblikala. Došel jsem až před tátovy bubny přikryté plachtou. Polknul jsem a přemýšlel.

Když si na chvíli půjčím jeden z bubnů a zase ho vrátím, to nemůže přece nikomu vadit! A hlavně, táta je stejně v Maďarsku, tak se ho na to nemůžu ani zeptat. Kdyby tady byl, určitě by byl rád, že si jeho buben půjčuju, říkal jsem si potichu. *Byl by rád, že jsem jako on!*

Bylo jich tam pět. Odkryl jsem je. Jeden byl úplně nový, čtyři starší. Nový se krásně leskl. Byl největší. Zkusil jsem ho nadzvednout. Dal se sotva unést.

Ten menší by byl lehčí, napadlo mě. *Ale určitě nebude tak dobře hrát! A taky se tolik neleskne.*

Vystrkal jsem ten nový před garáž, zhasnul a zamknul.

Na hřiště to není tak daleko, to hravě zvládnou!

Všichni už na hřišti čekali.

Postavil jsem před svou kapelu ten obří buben na zem. To bylo překvapení!

„Kdes to vzal?“ vytřeštila na mě oči Claudie.

„Táta má taky kapelu, je jeho,“ řekl jsem a zabubnoval. „Budu taky bubeník! Jako on!“

„A on ti to dovolil?“ pohládila Jana buben.

„Tak úplně ne, je na služebce v Maďarsku, ale kdyby tady byl, tak by mi to dovolil.“

„Tak to určitě!“ zasmál se Kája a obrátil se na Claudii. „Nemohl jsem doma najít Kryštofovu harmoniku, ty sis ji vzala?“

„Jo!“ řekla Claudie a ruku si přitiskla na kapsu u kalhot.

Claudie je Kájovo dvojče. „Claudie je ta horší půlka z nás dvou,“ říká Kája. A Kryštof je nový přítel jejich maminky. Kája i Claudie jsou u rodičů ve střídavé péči.

„Tak naval,“ zařval na ni Kája.

„To teda nenaalím, vzala jsem si ji první!“ vřískala Claudie.
„Jenže já to vymyslel! Kdybych o tom nemluvil, ani by sis na ni nevzpomněla!“

„Jo jo, vzpomněla!“

Kája se vrhnul na Claudii a vyrval jí harmoniku z kapsy.

„Blbče, roztrhl jsi mi kalhoty!“

„Nemáš mi krást harmoniku!“

„Není tvoje, ale Kryštofova!“

Kája s Claudii se hádají skoro pořád. Ale když bylo Claudii jednou hodně špatně v lese, kde se ztratili, Kája jí doběhl pro pomoc. Takže Claudie je rozhodně i ta slabší půlka z nich dvou. Claudie by bez něj v lese, jak nám sám říkal, asi vůbec nepřežila.

Jana zatroubila na houkačku, co měla ze svojí starý tříkolky. Ta houkačka jí prý pomohla, když na ni troubila v zatopeném sklepě. Díky tomu troubení ji TETA totiž uslyšela a vytáhla ji ven.